

Cauza C-723/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

29 decembrie 2020

Instanța de trimitere:

Bundesgerichtshof (Germania)

Data deciziei de trimitere:

17 decembrie 2020

Recurentă în cadrul recursului în anulare:

Galapagos BidCo. S.a.r.l.

Intimați în cadrul recursului în anulare:

DE, în calitate de administrator judiciar al Galapagos S. A.

Hauck Aufhäuser Fund Services S. A.

Prime Capital S. A.

Obiectul procedurii principale

Interpretarea Regulamentului (UE) 2015/848 în ceea ce privește competența de a deschide procedura principală de insolvență și centrul intereselor principale în cazul mutării sediului administrației centrale în cadrul Uniunii Europene

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Interpretarea dreptului Uniunii, articolul 267 TFUE, în special

Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO 2015, L 141, p. 19, rectificare în JO 2016, L 349, p. 6, denumit în continuare „Regulamentul privind procedurile de insolvență”)

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143, abrogat la 25 iunie 2017 prin Regulamentul [UE] nr. 2015/848, denumit în continuare „Regulamentul din anul 2000 privind procedurile de insolvență”)

Întrebări preliminare

1. Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/848 trebuie interpretat în sensul că o societate debitoare al cărei sediu social este situat într-un stat membru nu are centrul intereselor sale principale într-un al doilea stat membru în care se află locul administrației sale centrale, astfel cum poate fi determinat prin elemente obiective și verificabile de către terți, în cazul în care, în împrejurări precum cele din procedura principală, societatea debitoare a mutat acest loc al administrației centrale dintr-un al treilea stat membru în cel de al doilea stat membru în timp ce în al treilea stat membru era depusă o cerere de deschidere a unei proceduri principale de insolvență, care nu fusese încă soluționată, cu privire la patrimoniul său?
2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/848 trebuie să fie interpretat în sensul că:
  - a) instanțele judecătorești din statul membru pe teritoriul căruia debitorul are centrul intereselor principale la momentul depunerii cererii de deschidere a procedurii de insolvență rămân competente internațional pentru a hotărî cu privire la deschiderea acestei proceduri atunci când debitorul mută centrul intereselor sale principale pe teritoriul unui alt stat membru după depunerea cererii, dar înainte de pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, și
  - b) că această prorogare a competenței internaționale a instanțelor judecătorești dintr-un stat membru exclude competența instanțelor judecătorești dintr-un alt stat membru de a se pronunța cu privire la alte cereri de deschidere a procedurii principale de insolvență care, după mutarea centrului intereselor principale ale debitorului în alt stat membru, vor fi depuse la o instanță judecătorească din acest alt stat membru?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Articolul 126 din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (JO 2020, L 29, p. 7, denumit în continuare „Acordul privind retragerea”)

Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/848

Dispozițiile naționale invocate

Insolvenzordnung (Codul insolvenței, denumit în continuare „InsO”)

Zivilprozessordnung (Codul de procedură civilă, denumit în continuare „ZPO”)

Situația de fapt și procedura

- 1 Prezenta cauză are ca obiect o procedură de insolvență deschisă împotriva patrimoniului Galapagos S. A. (denumită în continuare „debitoarea”), o societate holding constituită în aprilie 2014, înscrisă în Registrul Comerțului luxemburghez și având sediul social în Luxemburg (Marele Ducat al Luxemburgului). Debitoarea nu angajează niciun lucrător.
- 2 În luna iunie 2019, debitoarea a avut intenția de a-și muta sediul administrativ efectiv în Anglia. La 22 august 2019, directorii săi au introdus, la o instanță din Regatul Unit (denumită în continuare „High Court”), o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență cu privire la patrimoniul debitoarei.
- 3 În ziua următoare, directorii au fost înlocuiți cu un nou director, care a înființat, pentru debitoare, un birou la Düsseldorf și a început să-și desfășoare activitatea în acest loc. Nu a avut loc o retragere de către debitoare a cererii de insolvență depuse la High Court, ci procedura a fost continuată ca procedură inițiată de creditorii. În cadrul acestei din urmă proceduri, nu a fost încă pronunțată nicio hotărâre cu privire la deschiderea unei proceduri de insolvență. Cererea în fața High Court nu a fost încă soluționată definitiv.
- 4 În urma unei cereri de insolvență introduse de debitoare la 23 august 2019 la Amtsgericht Düsseldorf (Tribunalul Districtual din Düsseldorf, Germania), în calitate de instanță de insolvență (denumită în continuare „instanța de insolvență”), această instanță a dispus – prin ordonanța pronunțată în aceeași zi – măsuri provizorii și l-a desemnat administrator judiciar provizoriu pe intimatul DE. Începând cu 25 august 2019, piața de capital și deținătorii de obligațiuni au fost informați cu privire la mutarea sediului administrativ la Düsseldorf. În urma căii de atac formulate de creditorii, Amtsgericht Düsseldorf și-a reformat ordonanța la 6 septembrie 2019, ca urmare a lipsei competenței internaționale, și a respins cererea debitorului ca inadmisibilă.
- 5 La 6 septembrie 2019, celelalte intimat în cadrul recursului în anulare, societatea Hauck Aufhäuser Fund Services S. A. și societatea Prime Capital S. A., în calitate de creditorii, au introdus la instanța de insolvență o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență cu privire la patrimoniul debitoarei. În urma acestei cereri, instanța de insolvență a dispus, prin ordonanța din 9 septembrie 2019, măsuri provizorii și l-a desemnat pe DE administrator judiciar provizoriu. Acesta și-a întemeiat competența internațională pe faptul că, la momentul introducerii cererii, centrul intereselor principale ale debitoarei se afla la Düsseldorf.

- 6 Împotriva acestei ordonanțe a instanței de insolvență, recurenta în cadrul recursului în anulare, o filială a debitoarei, a formulat recurs, în calitate de creditoare, la Landgericht (Tribunalul Regional, denumit în continuare „Landgericht”) competent. Ea a contestat competența internațională, susținând că sediul administrativ al debitoarei fusese mutat în Anglia în luna iunie 2019. Landgericht a respins recursul prin ordonanța din 30 octombrie 2019.
- 7 Prin prezentul recurs în anulare, recurenta urmărește să obțină anularea ordonanței instanței de insolvență și respingerea cererii de insolvență.

Motivarea trimiterii preliminare

- 8 Admiterea recursului în anulare depinde de o decizie a Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea de Justiție”) cu privire la interpretarea tratatelor.

Prima întrebare preliminară

- 9 Admiterea recursului în anulare depinde de interpretarea articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul privind procedurile de insolvență.
- 10 Recursul în anulare este admisibil.
- 11 Instanța de insolvență a arătat că era competentă pentru motivul că centrul intereselor principale (centre of main interests, pe scurt: COMI) ale debitoarei se afla în Germania. Potrivit articolului 3 alineatul (1) primul paragraf prima teză din Regulamentul privind procedurile de insolvență, competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului. Astfel cum a confirmat Landgericht, acesta s-ar situa, la 9 septembrie 2019, în Germania.
- 12 În cazul unui răspuns afirmativ la una dintre întrebările preliminare, prezentul recurs în anulare ar trebui admis. Pentru a răspunde la prima întrebare preliminară, este esențial să se stabilească dacă faptele constatate justifică ipoteza conform căreia centrul intereselor principale ale debitoarei este situat în Germania.
- 13 Potrivit articolului 3 alineatul (1) primul paragraf a doua teză din Regulamentul privind procedurile de insolvență, centrul intereselor principale este locul în care debitorul își administrează în mod obișnuit interesele și care este verificabil de către terți. Potrivit acestui criteriu, la începutul lunii septembrie 2019, debitoarea a avut centrul intereselor sale principale în Germania.
- 14 Se ridică întrebarea dacă, în determinarea centrului intereselor principale ale unei societăți debitoare, este necesar să se impună cerințe speciale, pentru a evita comportamente abuzive în împrejurări precum cele din procedura principală.

- 15 Considerentele (4), (5), (29) și (30) ale Regulamentului privind procedurile de insolvență în vigoare în prezent conțin considerații referitoare la prevenirea practicii abuzive a turismului judiciar. Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul privind procedurile de insolvență conține o definiție expresă a centrului intereselor principale și reguli de prezumție corespunzătoare.
- 16 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, o schimbare a competenței primei instanțe sesizate către o instanță dintr-un alt stat membru ar fi contrară obiectivelor Regulamentului privind procedurile de insolvență, atunci când debitorul mută centrul intereselor sale principale, după introducerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, dar înainte de decizia de deschidere (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 2006, Staubitz-Schreiber, C- 1/04, EU:C:2006:39, punctul 22 și următoarele).
- 17 Din jurisprudența Curții nu rezultă dacă, din dispozițiile articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul privind procedurile de insolvență, pot fi deduse, în plus, cerințe specifice privind prevenirea practicii abuzive a turismului judiciar, care trebuie să fie îndeplinite pentru ca mutarea locului administrației centrale să poată fi considerat determinant pentru mutarea centrului intereselor principale.
- 18 Recurenta în cadrul recursului în anulare consideră că, ținând seama de caracteristica „în mod obișnuit” care figurează la articolul 3 alineatul (1) primul paragraf a doua teză din Regulamentul privind procedurile de insolvență, poate fi considerat centrul intereselor principale doar un loc în care societatea debitoare fie și-a avut sediul, fie și-a administrat interesele în decursul a mai mult de trei luni înainte de introducerea cererii de insolvență. Caracteristica administrării obișnuite ar presupune o stabilitate suficientă, nefiind îndeplinită atunci când înființarea unui sediu administrativ este efectuată concomitent cu o cerere de insolvență. Intimații în cadrul recursului în anulare răspund că cerința administrării obișnuite este îndeplinită atunci când administrația are caracter permanent.
- 19 În ipoteza în care Curtea ar răspunde afirmativ la prima întrebare preliminară, în prezenta cauză ar trebui să se considere că debitoarea nu își putea muta centrul intereselor sale principale în Germania după 22 august 2019.
- 20 În scopurile prezentei proceduri, este necesar să se considere că locul administrației centrale a debitoarei era situat, la 22 august 2019, în Anglia. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, acest lucru ar însemna că, atunci când a introdus o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență la High Court (Curtea Supremă) din Anglia cu privire la patrimoniul său, debitoarea avea centrul intereselor sale principale în Anglia, motiv pentru care High Court avea competența internațională de a deschide procedura principală de insolvență, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) primul paragraf prima teză din Regulamentul privind procedurile de insolvență.

– *A doua întrebare preliminară*

- 21 Răspunsul la a doua întrebare preliminară depinde de aspectul dacă un centru al intereselor principale ale debitoarei existent la începutul lunii septembrie 2019 în Germania, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) primul paragraf prima teză din Regulamentul privind procedurile de insolvență, determină competența internațională a instanțelor germane pentru deschiderea procedurii principale de insolvență.
- 22 Competența internațională a instanțelor unui stat membru de a se pronunța cu privire la deschiderea procedurii principale de insolvență ar putea fi prorogată („perpetuatio fori”) atunci când debitorul mută centrul intereselor sale principale pe teritoriul unui alt stat membru după introducerea cererii, dar înainte de pronunțarea deciziei de deschidere a unei proceduri de insolvență. Acesta este aspectul vizat de litera a) a celei de a doua întrebări preliminare.
- 23 În ceea ce privește articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul din anul 2000 privind procedurile de insolvență, Curtea a răspuns la această parte a întrebării, considerând că această dispoziție trebuie interpretată în sensul prorogării de competență, ceea ce ar avea ca obiectiv, printre altele, prevenirea practicii abuzive a turismului judiciar (a se vedea, în această privință, Hotărârea din 17 ianuarie 2006, Staubitz-Schreiber, C- 1/04, EU:C:2006:39, punctul 25). Având în vedere reformarea Regulamentului privind procedurile de insolvență, se pune întrebarea dacă Curtea își menține jurisprudența anterioară și în ceea ce privește articolul 3 alineatul (1) din acest regulament.
- 24 Menținerea competenței internaționale a instanțelor unui stat membru de a decide deschiderea procedurii principale de insolvență ar putea exclude competența instanțelor unui alt stat membru. Acesta este aspectul vizat de litera b) a celei de doua întrebări preliminare.
- 25 Regulamentul privind procedurile de insolvență pornește de la premisa că există o singură procedură principală de insolvență – a se vedea, în această privință, articolul 3 alineatele (3) și (4) din acest regulament. Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență este recunoscută în toate celelalte state membre, astfel cum este prevăzut la articolul 19 din Regulamentul privind procedurile de insolvență. Competența internațională de a deschide procedura principală de insolvență prevăzută la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul privind procedurile de insolvență este, așadar, o competență exclusivă.
- 26 Potrivit jurisprudenței Curții, instanța unui stat membru pe teritoriul căruia debitorul are centrul intereselor principale la momentul depunerii cererii de insolvență rămâne competentă să se pronunțe cu privire la deschiderea acestei proceduri, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul din anul 2000 privind procedurile de insolvență, atunci când debitorul mută centrul intereselor sale principale pe teritoriul unui alt stat membru după introducerea cererii, dar înainte de hotărârea de deschidere. Un transfer de competență de la

prima instanță sesizată către o instanță dintr-un alt stat membru ar fi contrar obiectivelor regulamentului (a se vedea, în această privință, Hotărârea din 17 ianuarie 2006, Staubitz-Schreiber, C- 1/04, EU:C:2006:39, punctul 29).

- 27 În acest context, se ridică problema dacă prorogarea competenței primei instanțe sesizate exclude competența internațională a instanțelor dintr-un alt stat membru de a se pronunța cu privire la alte cereri. În caz contrar, o instanță sesizată ulterior ar putea deschide procedura principală de insolvență, act pe care prima instanță sesizată ar fi ținută să îl respecte, cu consecința că aceasta nu ar mai putea deschide o procedură principală de insolvență. Astfel, prorogarea competenței internaționale exclusive ar putea fi lipsită de efect util.
- 28 În situația de fapt din speță, o cerere de insolvență a fost depusă la High Court din Anglia mai devreme decât cea depusă la Amtsgericht Düsseldorf (Tribunalul Districtual din Düsseldorf). Dat fiind că, la momentul depunerii cererii, centrul intereselor principale ale debitoarei era situat în Anglia, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) consideră că High Court avea competența internațională pentru deschiderea procedurii principale de insolvență, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul privind procedurile de insolvență.
- 29 Retragera Regatului Unit din Uniunea Europeană nu modifică această situație. Articolul 126 din Acordul de retragere prevede o perioadă de tranziție care se încheie la 31 decembrie 2020. Din articolul 127 alineatul (1) primul paragraf din Acordul de retragere rezultă că în cursul perioadei de tranziție, dreptul Uniunii continuă să se aplice Regatului Unit și pe teritoriul acestuia.